

[Energiministeren]

planlægningssystem som baggrund, vil det de fleste steder være fantastisk vanskeligt at få disse investeringsbeslutninger truffet, og det er det, jeg peger på. Det er ikke vedvarende energi som teknologiidé i almindelighed, men det er det, at det er et kollektivt forsyningssystem, hvor flere skal være enige, og hvor investeringen er forholdsvis tung. Det er det problem, der gør, at vi også i den sammenhæng har god nytte af loven, som den er for de områder af kollektiv energiforsyning.

Hvad angår vedvarende energi i øvrigt, hvor vi f.eks. har at gøre med en isoleret bondegård, er det noget, der kører fuldstændig på sit eget grundlag, uden at der er ret meget varmeplanlægning i det, men derfor skal vi selvfølgelig prøve at lave noget, der også kommer de mennesker til hjælp, og det vil vi da bestrebe os på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Arentoft):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det energipolitiske udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om en ændret administration af varmforsyningsloven.

[Af Lennart Larson (V) m.fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 20. Fremsat 3/2 82).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Energiministeren (Poul Nielson):

Som det er tilfældet med SFs forslag til lov om ændring af lov om varmforsyning, beskæftiger forslaget her sig også med kommunernes deltagelse i varmforsyningsplan-

lægningen, og jeg kan derfor henvise til en del af det, jeg sagde om SFs forslag.

Det fremgår, at det er forslagsstillernes opfattelse, at jeg ikke administrerer mine beføjelser til at udstede varmeplandirektiver efter lovens §§ 3 og 12 i overensstemmelse med loven eller dennes forudsætninger.

I bemærkningerne til forslaget er der i meget generelle vendinger nærmere redegjort for opfattelsen, uden at forslagsstillerne dog har henvist til konkrete eksempler på, at direktiver skulle være udstedt i strid med lovens forudsætninger.

Jeg vil godt understrege, at der hidtil ikke er udstedt noget direktiv efter varmforsyningslovens § 3, og at ingen af de direktiver, der er udstedt efter lovens § 12, er i strid med loven eller dennes forudsætninger, hvilket naturligvis heller ikke er hensigten.

Direktiverne udstedes i overensstemmelse med lovens motiver på baggrund af forhandlinger bl.a. mellem de centrale energimyndigheder og kommunerne og amterne. Varmeplandirektiverne, der fastlægger de forudsætninger, som lægges til grund for varmeplanlægningen i de pågældende områder, har således hidtil reelt haft karakter af en aftale eller overenskomst efter forhandling med lokale, regionale og centrale myndigheder.

For så vidt angår forslaget om at pålægge regeringen at udstede cirkulærer om varmforsyningslovens § 19 om tilslutningspligt kan jeg oplyse, at udkast til bekendtgørelse og cirkulære om kommunernes adgang til at pålægge tilslutningspligt til kollektive varmforsyningsanlæg er forhandlet med en række myndigheder og organisationer, og jeg håber at kunne udstede såvel bekendtgørelsen som cirkulæret i løbet af meget kort tid.

Af såvel loven som bekendtgørelses- og cirkulæreudkastet fremgår det klart – og det er altså det, vi vil arbejde med – at energiministeren og de centrale myndigheder ikke kan pålægge tilslutningspligt, idet det alene er kommunalbestyrelsen, der kan træffe en sådan afgørelse. Det fremgår også direkte af § 19, stk. 1, i loven, og det kan ikke være venstre ubekendt, eftersom hr. Karlsvkov Jensen ved førstebehandlingen i folketinget af lovforslaget dengang sagde (Folketingstidende 1978-79, sp. 9525):

»Kommunalbestyrelserne kan bestemme, at nye bebyggelser tilsluttes et kollektivt forsyningselskab eller -anlæg, og for så vidt